

Примирението на Бетовена — душевното му възмогване — е възвисяване надъ-тежката безотрадната действителност — търсене на лѣкъ въ творческата забрава. Трагичната му сждба, въ която намира и възвишена утеха, сждбата на Прометей:

А между туй, съзнанието тайно
мълвѣше на Бетховена въ душата:
— „Ти на сждбата нѣма що да робщешъ.
Ти имащъ свой особенъ дѣлъ... Ти сне
Огъ небесата пламъкъ Прометеевъ,
да го запалишъ въ хорскитѣ сърдца,
и, възгорени, да ги възвисишъ.
И въ тѣхъ сърдца, единъ презъ вѣкове,
ти ще живѣишъ безсмъртенъ въ смъртний миръ.

Поразява го и идеализмътъ на Шелли, героизмътъ, съ който посрѣща смъртта; и той говори съ сжщински религиозенъ трепетъ:

Честитъ е тозъ избраникъ, чийто духъ,
като ковчегътъ Ноевъ, пренесе
отъ прежний свѣтъ въ послешний онова,
което е въ промѣни непромѣнно...

И въ разрешението на душевната драма у М. Анжело — сжщия идеенъ патосъ: преклонение предъ онова, що стои надъ „временната брѣнностъ“ — предъ „идеята“ и нейнитѣ вестители и изразители.

Характерна е схематичната постройка на тѣзи поеми: отъ начало пейзажъ или обстановка като фонъ и после драматична ситуация съ финалъ — победа на „свѣтлото“, творческо начало. По-силно драматично напрежение има въ „Cis moll“ и „М. Анжело“, но и тукъ преходътъ отъ потиснатото душевно състояние къмъ примирение е неподготвенъ, рѣзъкъ. — Завоятъ е внезапенъ и остъръ: